

цилий се обърналъ къмъ царя Иерона, а Маммула къмъ нѣкои градове на Сардиния, съ молба за помощъ, каквато тѣ и получили отъ тѣхъ.

Слѣдъ туй римския сенатъ пови-
калъ Варрона въ Римъ, да назначи
другъ диктаторъ, който да погълни
значителната, слѣдъ сражението при
Канна, загуба на сенаторитѣ. Вар-
ронъ назначилъ за диктаторъ ма-

гистра на конницата си, Фабия Бу-
тео, а този послѣдния избралъ, съ
съгласието на сената и народа, 177
нови сенатори и слѣдъ това снелъ
отъ себѣ си званието диктаторъ, а
Варронъ се върналъ при армията си.
По този начинъ, до новитѣ избори,
началството надъ римскитѣ армии
въ полето било раздѣлено между
консула Варрона и претора Мар-
целла.

§ 36.

Дѣйствиата въ Испания. — Положението на двѣтѣ страни въ края на 216 год.

Между това, когато туй произли-
зало въ Италия, Сицилия, Сарди-
ния и Африка, Аздрубалъ въ Ис-
пания получилъ заповѣдь отъ кар-
тагенския сенатъ да замине съ ар-
мията си за Италия, гдѣто да се
сѣдини съ Аннибала. Слуха за то-
ва причинилъ голѣмо смущение ме-
жду испанцитѣ, които, като се бо-
яли отъ римлянитѣ слѣдъ отдале-
чаванieto на Аздрубала, замисля-
вали вече да сключатъ миръ съ тѣхъ.
Аздрубалъ увѣдомилъ за това нѣщо
сената, като му казвалъ, че за да
удържи Испания за себѣ си, въ слу-
чай на заминуванието му за Ита-
лия, необходимо било да испрати
въ Испания друга армия. Вслѣдствие
на това сената испратилъ въ Ис-
пания Имилкона съ други войски.
Като се сѣединилъ съ Аздрубала,
Имилконъ му съобщилъ заповѣдта
на сената да прѣдаде нему, на И-
милкона, управлението на Испания,
а той да замине за Италия. Аздру-
балъ събралъ отъ испанцитѣ голѣ-
ма сума пари, за да откупи съ тѣхъ
свободното си прѣминување прѣзъ
Галлия, и тръгналъ къмъ р. Иберъ.
Като се научили за това, Кней и
Корнелий Сципионъ сѣединили вой-
скитѣ си и, като минали на дѣсния
брѣгъ на р. Иберъ, обсадили града
Иберъ (днесъ Tortosa), съ цѣль да

привлѣкатъ тамъ Аздрубала. Послѣд-
ния дѣйствително тръгналъ противъ
тѣхъ, но, въ произлѣзлото вслѣд-
ствие на това сражение, напусналъ
отъ спомагателнитѣ си испански вой-
ски, билъ разбитъ, съ голѣма за не-
го загуба, останкитѣ отъ армията
му се прѣснали, самъ той едва се
спасилъ съ малцина други, а лагера
му билъ взетъ и разграбенъ отъ по-
бѣдителитѣ. Тѣзи побѣда имала за
слѣдствие това, че много, отъ коле-
бавшитѣ се племена въ Испания
веднага се отмѣтнали отъ Карта-
генъ, а Аздрубалъ не само, че билъ
принуденъ да се откаже отъ на-
дѣждата да прѣмине въ Италия, но
даже едва виждалъ възможността
да се удържи въ Испания.

Виновиникъ за това поражение
билъ самъ той, тѣй като не раз-
бралъ хитростта на Сципионитѣ и
не продължавалъ движението си за
Италия, като прѣдостави на Имил-
кона да задържа Сципионитѣ, или,
поне, заедно съ него да влѣзе въ
бой съ тѣхъ. Освѣтъ това, и рас-
порежданията му за боя били по-
грѣшни.

И тѣй въ края на 216 година,
слѣдъ изминуванието на три годи-
ни отъ началото на войната, двѣтѣ
воюющы страни се намирали въ слѣ-
дующето относително положение: